

ΑΠ Αριθ. 1855/1988 Τμ. Β`

Προεδρεύων ο κ. Β. ΛΙΝΑΡΔΟΣ, αντιπρόεδρος
Εισηγητής ο κ. Ι. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, αρεοπαγίτης
Δικηγόροι οι κ.κ. Λ. Μπελίτσος, Θ. Παπασταθόπουλος

Από τις διατάξεις των άρθρων 648 και 652 ΑΚ, ως και 6 του κυρωθέντος με την 324/30.5.1946 πράξη του Υπουργικού Συμβουλίου ν. 765/1943 προκύπτει, ότι σύμβαση εξαρτημένης εργασίας, για την οποία έχουν εφαρμογή οι διατάξεις της εργατικής νομοθεσίας υπάρχει, όταν ο μισθωτός υποχρεούται να παρέχει τη συμφωνηθείσα εργασία κατά τις οδηγίες του εργοδότη ως προς τον τόπο, χρόνο και τρόπο παροχής αυτής, και ο τελευταίος δικαιούται να ασκεί έλεγχο και εποπτεία, για τη διαπίστωση της συμμορφώσεως του μισθωτού προς αυτές. Στην περίπτωση που ο μισθωτός δεν υποβάλλεται στον έλεγχο και την εποπτεία του εργοδότη, τότε πρόκειται για σύμβαση μισθώσεως ανεξαρτήτων υπηρεσιών. Εξάλλου, υπάρχει σύμβαση εξαρτημένης εργασίας και όταν ο μισθωτός, λόγω των γνώσεών του, για τις οποίες ακριβώς προσλαμβάνεται, αναπτύσσει ως προς τον τρόπο εργασίας του πρωτοβουλία που απαιτείται εκ της φύσεώς της και της ιδιότητος του μισθωτού. Στην προκειμένη περίπτωση το Εφετείο με την προσβαλλόμενη απόφασή του δέχθηκε τα ακόλουθα: Ο νόμιμος εκπρόσωπος της αναιρεσίβλητης εναγομένης, που εδρεύει στην Αθήνα και διατηρεί εκεί εκδοτική επιχείρηση, εκδίδουσα την ημερήσια εφημερίδα "....." ανέθεσε στις 1.1.1983 στον αναιρεσειόντα ενάγοντα, που είναι επαγγελματίας δημοσιογράφος, εγκατεστημένος στη Θεσσαλονίκη, τα καθήκοντα του ανταποκριτού εσωτερικού της εφημερίδας της με μισθό 10.000 δραχμές κατά μήνα. Με την ιδιότητα αυτή ο αναιρεσειών πρόσφερε στην αναιρεσίβλητη τις υπηρεσίες του μέχρι τις 16.1.1984, όταν η τελευταία διέκοψε τη συνεργασία που είχε μαζί του. Η συνεργασία αυτή συνίστατο στην αποστολή από τον αναιρεσειόντα, είτε με τηλέφωνο είτε με τέλεξ, μέσω του γραφείου που διατηρεί η αναιρεσίβλητη στη Θεσσαλονίκη, ανταποκρίσεων προς την εφημερίδα της για θέματα κυρίως αστυνομικών και δικαστικών ειδήσεων της Θεσσαλονίκης, τα οποία κατά την κρίση του ήταν άξια δημοσιεύσεως και μπορούσαν να κινήσουν το ενδιαφέρον των αναγνωστών της πιο πάνω εφημερίδας. Στην εκτέλεση της παραπάνω εργασίας του ο αναιρεσειών, που έμενε μακριά από την έδρα της επιχειρήσεως της αναιρεσίβλητης και από τον τόπο εκδόσεως της εφημερίδας, δεν είχε καμιά δέσμευση ή περιορισμό από την αναιρεσίβλητη ούτε ως προς τον τόπο στον οποίο έπρεπε να βρίσκεται για να συγκεντρώνει τις ειδήσεις που αποτελούσαν το αντικείμενο των ανταποκρίσεών του, ούτε ως προς το χρόνο κατά τον οποίο έπρεπε να εργάζεται, ούτε ως προς την εκλογή των θεμάτων των ανταποκρίσεών του. Η μόνη υποχρέωση που είχε ο αναιρεσειών προς την αναιρεσίβλητη ήταν να ακολουθεί στη διατύπωση των ανταποκρίσεων και των ειδήσεων που έστελνε στην πιο πάνω εφημερίδα της τη γενική πολιτική γραμμή της. Με βάση τις παραδοχές αυτές το Εφετείο έκρινε ότι δεν πρόκειται για σύμβαση εξαρτημένης εργασίας και συνεπώς δεν έχουν σ` αυτήν εφαρμογή οι διατάξεις της εργατικής νομοθεσίας και, μετά από εξαφάνιση της πρωτόδικης απόφασης, απέρριψε ως αβάσιμη την αγωγή, με την οποία ο αναιρεσειών ζητεί επιδίκαση απαιτήσεων από σύμβαση εξαρτημένης εργασίας. Έτσι που αποφάνθηκε το Εφετείο διέλαβε στην προσβαλλόμενη απόφασή του αντιφατικές, ασαφείς και ανεπαρκείς αιτιολογίες στο παραπάνω ζήτημα της παροχής από τον αναιρεσειόντα εξαρτημένης ή μη εργασίας, που ασκεί ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης. Ειδικότερα, ενώ δέχεται στην αρχή ότι δεν υπήρχε δέσμευση του αναιρεσειόντος, ως προς τον τόπο, χρόνο και τρόπο παροχής της εργασίας, στη συνέχεια δέχεται την ύπαρξη ορισμένων περιστατικών από τα οποία η συνδέουσα

τους διαδίκους σχέση μπορούσε να χαρακτηριστεί ως παροχή εξαρτημένης εργασίας, όπως, ότι ο αναιρεσείων ήταν υποχρεωμένος να αποστέλλει τακτικώς μέσω του γραφείου που διατηρεί στη Θεσσαλονίκη η αναιρεσίβλητη τις ανταποκρίσεις του για την εφημερίδα της με χρήση τηλεφώνου ή τέλεξ και ότι είχε υποχρέωση να ακολουθεί στη διατύπωση των ανταποκρίσεων και των ειδήσεων που έστελνε για την πιο πάνω εφημερίδα της αναιρεσίβλητης τη γενική πολιτική γραμμή αυτής. Επί πλέον δέχεται το Εφετείο ότι συμφωνήθηκε να αμείβεται ο αναιρεσείων και αμειβόταν πράγματι με μισθό. Εν όψει των ανωτέρω είναι βάσιμος ο λόγος αναιρέσεως που αποδίδει στην προσβαλλόμενη απόφαση την πλημμέλεια του αριθμού 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ και ειδικότερα της έλλειψης νόμιμης βάσης λόγω ανεπαρκών, ασαφών και αντιφατικών αιτιολογιών και πρέπει να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, κατά παραδοχή του πρώτου λόγου αναιρέσεως.